

Meditacions: 29 de desembre

Reflexió per meditar el 29 de desembre. Els temes proposats són: la vocació de Simeó a l'esperança; trobar Jesús en l'Eucaristia; una espasa traspasarà la teva ànima.

L'ESPERIT SANT ha revelat a Simeó que no morirà fins haver vist el Messies. No és fàcil imaginar la manera mitjançant la qual se li va comunicar. Podem dir que Simeó té una vocació a l'esperança i, en certa manera, també nosaltres estem

cridats a ella. Tots esperem veure les obres del Messies: la seva gràcia que cura, l'alegria i el goig de la redempció ja en aquesta terra. En Simeó, tots hem rebut una promesa de salvació que es compleix aquí baix, en aquesta terra, per als nostres ulls i per a les nostres orelles. El Messies no està lluny; ha baixat, s'ha fet un de nosaltres, podem tocar-lo.

Tampoc sabem com va descobrir Simeó al Nen Jesús. No es parla en l'evangelí de cap signe exterior. Tot sembla indicar que va ser el mateix Esperit qui va impulsar Simeó a trobar-lo. Allà hi eren Maria i Josep amb el seu primogènit. Era inaudit que Déu es fes un nen, era impensable que Déu fos fill d'una jove aparentment tan normal. Res la diferenciava de les altres dones que els envoltaven, que també acudirien amb els seus fills primogènits per purificar-se. Maria, encara que no ho necessitava, estava allà, com una

més, complint per amor i no per obligació els mandats del Senyor. De la mateixa manera, el seu fill, Jesús, tampoc tenia per què pagar pels pecats dels homes, però va carregar amb les nostres debilitats.

Ens pot desconcertar la forma en què Déu es va mostrar i se'ns mostra cada dia. Podem cedir a la dispersió i no descobrir-lo quan passa a prop nostre. Molts el van confondre amb un més dels habitants de Natzaret, un de tants visitants del temple. La vinguda del Messies i el seu pla per salvar a tots els homes són discrets, profunds i delicats. Déu no s'imposa i per això ha volgut prendre la nostra carn. Podem demanar a Déu que, com Simeó, obrim els ulls per contemplar la redempció que està en marxa.

«ARA, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador» (Lc 2, 29-30). ¿Estem atents per descobrir la salvació de Déu, la seva acció amagada i silenciosa, en tot el que ens envolta? A la Missa participem de manera directa en la salvació portada a terme per Jesús. Trobem la seva gràcia i ens apropiem dels seus mèrits. Mengem el seu cos i bevem la seva sang, «una gota sola d'ella pot salvar tot el món de quanta culpa en ell hi ha»^[1].

Simeó va veure només una vegada al Nen Jesús. Tota una vida d'espera va valdre la pena per aquell instant. A nosaltres, en canvi, ens pot succeir que, com que Déu ha volgut venir tan a prop en l'Eucaristia, ens hàgim acostumat a *tocar* la salvació. Ens sembla massa normal, massa semblant cada dia. De vegades ens agradaria una posada en escena més

espectacular. Davant d'aquesta temptació podem imitar als pastors que estaven fent vigília prop de Betlem. Eren «persones que estaven a l'espera de Déu i que no es resignaven a l'aparent llunyania de la seva vida quotidiana. A un cor vigilant se li pot dirigir el missatge de la gran alegria: aquesta nit us ha nascut el Salvador. Només el cor vigilant és capaç de creure en el missatge. Només el cor vigilant pot infondre l'ànim d'encaminar-se per trobar Déu en les condicions d'un nen al pessebre»^[2].

«¡Quin munt d'anys combregant cada dia! —Un altre seria sant —m'has dit —, i jo, ¡sempre igual!»^[3]. Estem convençuts que allò diví és aclaparador, entusiasmant, i per això ens pot causar dolor la nostra aparent fredor. Però Déu compta també amb això. Simeó, per exemple, es preparava cada dia per rebre el Messies; cada vegada tenia més

ganes de veure'l, cada dia podia ser decisiu. El sant rector d'Ars ens prevenia davant la nostàlgia de l'extraordinari: «Més sortosos que els sants de l'Antic Testament, no només posseïm Déu per la grandesa de la seva immensitat, en virtut de la qual es troba a tot arreu, sinó que el tenim amb nosaltres com va estar al si de Maria durant nou mesos, com va estar a la creu. Més afortunats encara que els primers cristians, que feien centenars de quilòmetres de camí per tenir la dita de veure'l; nosaltres el posseïm a cada parròquia, cada parròquia pot gaudir al seu gust d'una tan dolça companyia. Oh, poble feliç!»^[4].

L'ESPASA clavada al cor de la Mare de Jesús és el contrapunt punyent en una escena on tot és alegria i esperança. És l'ombra que posa de

relleu allò real de l'escena. «Maria, en canvi, davant la profecia de l'espasa que li travessarà l'ànima, no diu res. Acull en silenci, igual que Josep, aquestes paraules misterioses que fan presagiar una prova molt dolorosa i expressen el significat més autèntic de la presentació de Jesús al temple. En efecte, segons el pla diví, el sacrifici ofert aleshores “d'un parell de tórtres o dos colomins, conforme al que es diu en la Llei” (Lc 2, 24), era un preludi del sacrifici de Jesús»^[5].

La nostra vida també és un quadre amb llums i ombres, un entreteixir-se d'esperança i desànim, de lluita i derrotes. Déu ho sap i en aquesta aparent fragilitat és on es mostra més proper. Déu rebutja decididament la ficció d'un món perfecte, acabat i sense problemes; es troba en la fragilitat del quotidià, en allò que sembla *sense brillantor*. Aquesta aposta divina per la

normalitat pot estranyar a moltes ànimes però és la conseqüència de la seva opció per la llibertat. Déu no alça la veu, no força l'entrada a les nostres vides. El senyal que ens ofereix Nadal és «la humilitat de Déu portada fins l'extrem (...). Déu que ens mira amb ulls plens d'afecte, que accepta la nostra misèria, Déu enamorat de la nostra petitesa»^[6].

Maria, la nostra Mare, també va aprendre a descobrir a Déu en el seu fill acabat de néixer. Les seves llàgrimes, la seva fam i la seva son són divins i són, per això, la nostra redempció. «A partir de la profecia de Simeó, Maria uneix de manera intensa i misteriosa la seva vida a la missió dolorosa de Crist: es convertirà en la fidel cooperadora del seu Fill per a la salvació del gènere humà»^[7].

[1] — Himne *Adoro te devote*.

[2] — Benet XVI, Homilia, 24-XII-2008.

[3] — Sant Josepmaria, Camí n. 534.

[4] — Sant Rector d'Ars, *Sermó sobre el Corpus Christi*.

[5] — Sant Joan Pau II, Audiència general, 18-XII-1996.

[6] — Francesc, Homilia, 24-XII-2014.

[7] — Sant Joan Pau II, Audiència general, 18-XII-1996.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/
meditacions-29-de-desembre/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-29-de-desembre/)
(01/02/2026)